

DE POES MET WITTE VLEUGELS EN DE MAN

Edo Douma

De poes met
witte vleugels
en de man

De poes met witte vleugels en de man

Copyright © 2018 Soledo

Auteur: Edo Douma

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Henny Deckers

Foto's: Edo Douma

Foto's Floortje en Dierenkliniek: Gel van den Berg

ISBN: 9789090302393

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De poes met
witte vleugels
en de man

Edo Douma

Voor Lian

1

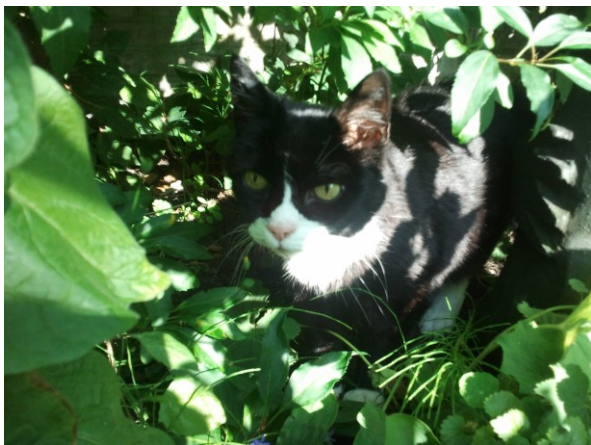
De eerste keer dat ik de man echt ontmoette was laat op een avond, midden juli. De zomer was binnen een paar dagen van aangenaam warm in klamme hitte overgegaan. Een krakend losbarstend onweer was het onvermijdelijke slotakkoord. Voor die eerste werkelijke ontmoeting woonde de man al een paar maanden in het huurhuisje niet ver van ons vandaan. De verhuizing had hij zelf gedaan. Drie dagen achtereen reed hij af en aan en laadde spullen uit een kleine stationwagen. Iedere keer observeerde ik hem vanuit wisselend verborgen positie. Ik zag hoe hij verhuisdozen naar binnen droeg. Hij deed dat alle dagen alleen. Op de laatste dag kwam hij zelfs met een sleets bankstel aanrijden, dat voor een gedeelte voorbij de openstaande achterklep van de auto stak. En als allerlaatste liet hij een met spanbanden vastgezette boekenkast voorzichtig van de dakdragers schuin naar beneden glijden tot twee poten de klinkers raakten. De routine waarmee hij dat deed verraadde iemand die vaak verhuisd moest zijn. De wat gezette man zette de kast recht, strekte zijn rug en ik hoorde hem zeggen: ‘Zo en nu het hondje’.

Ik schrok me wezenloos.

Echter uit de auto verscheen geen hond, maar een langwerpige houten plaat met aan de onderkant vier kleine wielen..?

De man kantelde de kast, liet deze met de smalle kant op de lange plaat zakken en duwde het gevaarte behoedzaam over het tegelpad aan de achterzijde van het huisje richting keukendeur. Vervolgens schoof hij het antieke geval naar binnen.

Ik wilde graag weten wat voor vlees ik in de kuip had en dus beloerde ik hem de eerste tijd vanuit allerlei hoeken en gaten. Het huisje van de nieuwe bewoner grensde aan een achterplaatsje dat op mijn vaste dagelijkse route lag en ik was na al die jaren hoe dan ook niet van plan mijn verworven recht op overpad op te geven. Voor mij geen groter genoegen dan in het vroege ochtendgloren dauw of regendruppels van een stapeltje geglazuurde vloertegels, restant van een verbouwing, te likken. Die vloertegels lagen wel gevaarlijk dicht bij de keukendeur, maar de verleiding was te groot. Trouwens, dauwdruppels en regenwater zijn qua smaak überhaupt veel lekkerder dan laf kraanwater.

Ik beloerde de man vanuit allerlei hoeken en gaten.

Op de avond dat het onweer losbarstte was ik al twee weken alleen thuis. Mijn huisgenoten waren in hun jaarlijkse vakantieritueel met auto en caravan naar een zuidelijk land afgereisd. Mij voor de zoveelste keer achterlatend en aan de grillen van familieleden overlatend wat verstrekking van eten en drinken betreft. Op het briefje op de keukentafel stond, zoals elk jaar, uitdrukkelijk vermeld waar ik iedere dag recht op had:

- 1 x per dag vlees/vis uit blik.
- 1 x per dag bakje met brokjes.
- Dagelijks vers water.

Vers water was, zoals gezegd het punt niet. Wat eten geven betreft was het echter praktijk dat een familielid slechts één keer per twee dagen kwam opdraven, hooguit vijf minuten bleef om wat hompen blikvoer en een lading brokjes in mijn bakjes te mikken en dan meteen weer weg te racen.

Ik hecht erg aan kleine porties in bakjes, die eerst afgewassen zijn en dus fris ruiken. De familieleden van de huisgenoten vonden dat blijkbaar onzin of teveel werk. Ben nu, in mijn achttiende levensjaar weliswaar op leeftijd, maar mijn neus werkt nog altijd prima. Geurtjes van etensresten met bruine korsten op de rand van

een door vliegen bezocht bakje, vind ik echt niet kunnen. En dan die obligate snelle aai, die mogen ze wat mij betreft ook wel achterwege laten. Elke haar op mijn huid, het heet toch niet voor niks haarfijn, voelt feilloos aan of een liefkozing gemeend is of niet.

‘Goedemorgen zeg, ik ben geen kater!’

Al haal je bij katers, of ze nu gecastreerd zijn of niet, een staalborstel over hun rug, dan nog beginnen die bolle heren te spinnen.

2

Ik ben van eenvoudige komaf, geworpen en tot acht weken opgegroeid in de loods van een nabij wonende aannemer. Samen met drie broertjes en ook nog een zusje. Anders dan bij mensen is het voor ons katten in onze eerste levensfase helemaal prima om alleen door moeder opgevoed te worden. Je zult bij ons, ook wanneer we volgroeid zijn, geen enkele poging zien om jaren later alsnog onze verwekker cq. verwekkers op te sporen.

Over ons geen tv-programma van drie generaties familie, die steevast aan het einde van de uitzending na een lange speurtocht in een of ander ver weg continent elkaar om de nek vliegt. Vol sentiment en tranen.

Als ik dat vanuit mijn mandje op tv aanschouw, moet ik altijd een beetje gegeneerd glimlachen. Bij ons geen crisis over wie of wat we zijn. Wij katten accepteren het leven en dus ook de dood, zoals het komt. Zelf dank ik mijn leven aan het stomme toeval dat ik een wit in een punt uitlopend streepje, vanaf mijn ogen naar boven heb lopen, als ware het een uitroepteken.

‘Wat een schatje, die met dat malle streepje’, sprak de vrouw staande naast een man en de